บทนำ
ก่อนที่แสงจะสาดส่อง

'อย่าร้องไห้เลย' เด็กชายคนหนึ่งพูดด้วยเสียงสั่นเครือในขณะที่เขาเองก็ทำปากเบะจะร้องตามเด็กหญิงที่กำลังร้องไห้ตัวสั่นงันงกอยู่ตรงหน้าเขาราวกับจะขาดใจ 'ร้องไห้ตอนหกโมงเย็นมันไม่ดี เดี๋ยวผีมาหลอกนะ เราเคยบอกแล้วไง'

คนฟังชะงัก เงยหน้าถามคนพูด 'ไปฟังมาจากไหน'

'แต่งเอง'

'ไอ้บ้า...' เธอทำหน้าหงิกใส่และพยายามจะห้ามตัวเองไว้ทำให้การร้องไห้จนตัวโยนเหลือเพียงสะอื้นฮักๆ

'หยุดร้องไห้เถอะนะ'

'ที่เราร้องไห้เพราะจริงๆ เราแค่ดีใจไปกับเธอต่างหากเล่า ไม่ได้เป็นอะไร' เด็กหญิงเงยหน้าขึ้นมาพร้อมน้ำตาอาบแก้ม แต่เมื่อส่องกระทบแสงไฟแล้วกลับกลายเป็นเหมือนดาวดวงน้อยๆ จนคนมองแทบละสายตาไปไม่ได้

'...'

'...'

'เธอจะอยู่ได้ใช่มั้ย ถ้าเราไป' เด็กชายถามขึ้นมาท่ามกลางความเงียบ

เมื่อเจอคำถามนี้เด็กหญิงก็เงียบไปพักใหญ่ๆ ก่อนจะปั้นหน้ายิ้มตอบกลับอีกฝ่ายที่ยังคงทำหน้าไม่สู้ดีนัก 'เดี๋ยวก็มีคนมารับเลี้ยงเราเหมือนเธอเองแหละน่า เราน่ารักกว่าเธอตั้งเยอะ'

น้ำเสียงงอนๆ กับแก้มป่องของเด็กหญิงทำให้เด็กชายหัวเราะเบาๆ และคลายความกังวลไปได้ไม่น้อย ทว่าเขาก็เลือกที่จะพูดต่อ 'แต่ถ้าเธอเหงาเราไม่ไปก็ได้นะ...'

'ไม่ต้องมาทำเท่เลย เธออยากได้ครอบครัวมาตั้งนานแล้ว เรารู้' เด็กหญิงยิ้มกว้างพลางเช็ดน้ำตาของตัวเอง และสบสายตาของคนตรงหน้าอย่างจริงจัง จ้องจนเห็นเงาสะท้อนของตัวเองอยู่ในนั้น 'ถ้าไม่มีใครจริงๆ เรายังมีครูเจี๊ยบที่คอยดูแลเรานะ'

'...'

'ไปเถอะ ไม่ต้องห่วงเรา'

'...'

'ถ้าไม่ไปเราโกรธจริงๆ นะ หลอกให้ร้องไห้ฟรีอ่ะ'

เด็กชายระบายยิ้มออกมา รู้สึกเอ็นดูคนตรงหน้าขึ้นมา 'อืม...เราไปก็ได้'

'แต่ขอแค่อย่างเดียว' น้ำตาที่หยุดไหลไปแล้วกลับไหลรินลงมามากกว่าเดิมจนเด็กหญิงมองภาพเบื้องหน้าไม่ชัดเจน 'พวกเราต้องได้เจอกันอีกนะ'

เด็กชายยิ้มน้อยๆ และพยักหน้าตอบรับ 'แน่นอนสิ'

'สัญญานะ'

'สัญญา' เขาพูดอย่างหนักแน่นพร้อมกับเช็ดน้ำตาให้คนขี้แยตรงหน้าชั่งใจอยู่นาน จนในที่สุดเขาก็ล้วงกระเป๋าเอาสิ่งที่เป็นของติดตัวและเป็นสมบัติเพียงชิ้นเดียวของตนขึ้นมา 'แบมือสิ'

เด็กหญิงทำตามคำนั้น เขาจึงเอาของสิ่งนั้นวางลงไปบนมือเธออย่างแผ่วเบา

มันคือดาวเรืองแสง...

ดาวขนาดพอดีมือดวงหนึ่งซึ่งทำมาจากพลาสติกและมีห้าแฉก ปกติ

มันจะเป็นสีฟ้า แต่พออยู่ในที่มืด ดาวนั้นจะเรืองแสงสีเขียวๆ ขึ้นมา

'สัญญาว่าเราจะได้เจอกันอีก' แม้จะรู้สึกหวงแหน แต่เด็กชายก็ตัดสินใจให้เธอเก็บเอาไว้ 'แล้วตอนที่เจอกัน เราจะมาเอาของสำคัญของเราคืน'

'แต่เธอหวงมันมากนี่นา ให้เราเก็บไว้จะดีเหรอ' เด็กหญิงถามอย่างไม่แน่ใจ 'อีกอย่างเธอให้เรามาอันนึงแล้วนะ'

'เธอเก็บไว้สองอันเลย พอเรากลับมาเราจะมาเอาของเราคืน'

'แต่ว่า...'

'แทนคำสัญญาว่าเราจะกลับมาเจอกันไง' เด็กชายยิ้มปลอบโยนคนตรงหน้า 'แล้วเธอจำสัญญาที่เราบอกว่าจะเคียงข้างเธอตลอดไปได้มั้ย'

เด็กหญิงพยักหน้า 'ตอนที่เราโดนแกล้งและเธอมาช่วยเราไว้ใช่มั้ย'

'ใช่ ที่ตอนนั้นกำลังคุยกันอยู่แล้วเพลงชาติขึ้นน่ะ'

'จำได้ว่าพวกเราต้องเคารพธงชาติก่อนแล้วค่อยพูดกันต่อด้วย' เธอขำ

'จำได้แม่นเชียว' เขาพลอยขำตามอีกฝ่ายไปด้วย ก่อนที่จะกลับเข้าเรื่องเดิมด้วยสีหน้าจริงจัง 'นั่นแหละ เราสัญญาแล้วว่าจะเคียงข้างเธอตลอดไป'

'...'

'เพราะงั้นตอนที่เราไม่อยู่ก็ถือว่าให้ดาวสองดวงนี้อยู่กับเธอแทนเราไปก่อนนะ แล้วเราจะกลับมาเอาคืน'

'ก็ได้' หลังจากที่คิดอยู่นาน มือน้อยๆ ก็กำสิ่งที่ได้มาไว้แน่น รู้สึกหวงแหนไม่ต่างจากของของตัวเองพลางมองหน้าเขา 'แต่ถ้าไม่กลับมาเอาเรายึดเลยนะ'

'เราจะกลับมาแน่ ฝากดูแลมันดีๆ ล่ะ'

'อื้อ!'

แล้วเด็กหญิงก็ยิ้มให้เด็กชายด้วยรอยยิ้มที่ปั้นให้เริงร่า พยายามทำให้เขารู้ว่าเธอจะอยู่ได้โดยไม่มีเขาแน่นอน

โดยที่เด็กชายไม่ทันสังเกตเลยว่าพอลับสายตาไป รอยยิ้มนั้นกลับแปรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มที่แสนเศร้า นัยน์ตาของเธอสลดลง หยาดน้ำใสๆ

คลอหน่วยอย่างไม่อาจห้ามปราม เพราะอันที่จริงภายในใจนั้นเธออยากจะขอร้องให้อีกฝ่ายอยู่ต่อแทบขาดใจ แต่เพราะรู้ว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งที่เขาต้องการมาตลอด การที่เธอไปขวางทางคงไม่ใช่เรื่องที่ควรทำสักเท่าไหร่

เพราะมั่นใจว่าหากเธอเอ่ยปากขอ ไม่ว่ายากเย็นแค่ไหน เขาก็จะทำให้อย่างไม่ลังเล

'เราจะต้องได้เจอกัน' เขาย้ำอีกครั้งและยิ้มให้เด็กหญิงที่มองอยู่ ทั้งคู่สบตากันราวกับกำลังสลักคำสัญญาลงไปในหัวใจภายใต้ท้องฟ้าที่ประดับด้วยดวงดาวระยิบระยับในยามพลบค่ำ

ราวกับดวงดาวเหล่านั้นกำลังเป็นพยานให้กับคำสัญญาที่แสนเลื่อนลอย

'เราจะได้เจอกันอีก...'

แสงที่ 1
แสงที่เดินทางเป็นวงกลม

ครืน!

เปรี้ยง!!

ฉันสะดุ้งตื่นขึ้นมาเมื่อได้ยินเสียงดังกัมปนาทจากภายนอกหน้าต่าง และเมื่อมองไปรอบห้องที่เต็มไปด้วยความมืดมันก็ทำให้ลมหายใจหยุดชะงัก เป็นไปได้ไง ฉันไม่ได้ปิดไฟนอนนี่นา!!

แล้วตัวฉันก็เริ่มสั่นน้อยๆ ในตอนที่ความมืดเริ่มคืบคลานเข้ามาในขณะที่ภายนอกหน้าต่างนั้นมีเสียงฟ้าร้องและฝนตกอย่างหนัก สักพักเหงื่อก็ผุดขึ้นมาเต็มหน้าผากของฉัน อาการวิงเวียนศีรษะทำให้ต้องกัดฟันพยายามฝืนตัวเองให้เอื้อมมือไปเปิดโคมไฟให้ได้

อีกนิดเดียว แข็งใจไว้นะลลิน

"ไม่นะ" ฉันพึมพำเมื่อกดเปิดโคมไฟที่หัวเตียงแล้วกลับพบว่ามันไม่ติด

ไฟดับอีกแล้ว!

เปรี้ยง!

"กรี๊ดดด!!" ฉันสะดุ้งสุดตัวก่อนจะเอามือปิดหูแล้วขดตัวเข้าหากัน

ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในขณะที่น้ำตาก็พากันไหลออกมาไม่หยุด ภายในห้องที่มืดสนิทยิ่งทำให้ฉันสติเตลิด มือเย็นเฉียบราวกับไม่มีเลือดเนื้อ ความหนาวเย็นที่รู้สึกไปถึงกระดูกสันหลังทำให้ฉันทุรนทุรายราวกับดำดิ่งอยู่ใต้ทะเลลึกด้วยตัวเปล่า เหงื่อก็ผุดออกมาทั่วตัวไปหมดในขณะที่รู้สึกอึดอัดและเวียนศีรษะขึ้นมาอีกรอบราวกับจะระเบิดออกมาให้ได้

ทันทีที่ลมหายใจถี่กระชั้นขึ้นจนแทบจะทนไม่ไหวในตอนที่ 'ภาพเก่าๆ' เข้ามาวนเวียนในความทรงจำ ฉันก็พยายามควบคุมสติตัวเองแล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดไฟฉาย

เธอต้องสู้มันได้สิลลิน

พึ่บ!

เฮ้อ...ค่อยดีขึ้นมาหน่อย ในที่สุดฉันก็เอาโทรศัพท์มาเปิดไฟฉายได้สำเร็จ

แล้วฉันก็เขยิบไปนั่งกอดเข่าตัวเองอยู่มุมห้องโดยที่ในมือก็ถือโทรศัพท์ฉายรอบห้องไปด้วย และได้แต่หวังว่าฉันจะต่อสู้กับความมืดได้

แม้จะรู้ว่าไม่มีทางทำได้เลยก็ตาม

อันที่จริง...ฉันไม่ชอบความมืด

หรืออาจจะเรียกได้ว่า...กลัว

โดยเฉพาะความมืดในตอนที่ฝนตก ฟ้าผ่าและฟ้าร้อง

เพราะอะไรน่ะเหรอ...

ขอย้อนความนิดหนึ่งก่อนละกัน

แม่ฉันเป็นแม่วัยรุ่นที่ไม่พร้อมมีลูก และพ่อเองก็ทิ้งไปตั้งแต่ที่รู้ว่าแม่ตั้งท้อง โดยที่ญาติฝั่งแม่ไม่ยอมรับและไล่แม่ออกจากบ้านทันทีที่รู้ว่าแม่ท้องไม่มีพ่อ ทำให้แม่ต้องหอบเอาความเจ็บช้ำมาคลอดฉันโดยลำพังและเลี้ยงดูฉันให้เติบโตมาอย่างยากลำบากโดยที่ชีวิตของเธอเริ่มลงเหวมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อได้รู้จักกับยาเสพติดและวนเวียนอยู่ในแวดวงนั้นเพื่อดำรงชีวิต

ภาพที่ฉันจำแม่ได้เป็นภาพที่เธอมักจะเมามายและทำร้ายลูกสาวที่เกิดมาจากความไม่ตั้งใจ ต่อว่าฉันที่ทำให้ชีวิตของเธอตกต่ำถึงเพียงนี้

'ถ้าไม่มีแก ชีวิตของฉันคงดีกว่านี้'

นี่เป็นคำที่แม่มักพูดใส่ฉันในตอนที่ชีวิตไม่เป็นดั่งใจ

เด็กห้าขวบอย่างฉันไม่รู้จะทำยังไงดีจึงได้แต่ร้องไห้ พร่ำขอโทษอยู่เสมอมา แม้ว่าในใจจะตั้งคำถามเป็นล้านๆ รอบว่าถ้าลำบากขนาดนั้นทำไมไม่ฆ่าฉันให้ตายตั้งแต่อยู่ในท้องไปซะตั้งแต่แรก จะให้ฉันเกิดมาเป็นภาระและที่รองรับอารมณ์ทำไมกัน

แต่ฉันคิดว่าแม่น่าจะเก็บฉันไว้เพื่อเป็นสิ่งเรียกร้องให้พ่อกลับมาหาตัวเองอีกครั้งล่ะมั้ง

นั่นแหละ เอาเป็นว่าไม่ว่าฉันจะสำนึกผิดและทำตัวเป็นเด็กดีสักแค่ไหน ฉันก็ยังโดนทำโทษอยู่เป็นประจำเพราะแม่มองว่าฉันน่ารำคาญ

จนกระทั่งวันหนึ่งที่แม่เมามายขั้นรุนแรงและเห็นภาพหลอนว่าฉันกำลังจะทำร้ายเธอ เธอเลยจับฉันขังไว้ในห้องแคบๆ ที่ใช้ขังฉันเป็นประจำเพื่อทำโทษ ซึ่งในห้องนั้นมันทั้งมืดสนิท ทั้งหนาว และอ้างว้าง มีเพียงความมืดเท่านั้นที่ค่อยๆ กัดกร่อนจิตใจฉันอย่างเชื่องช้า

สำหรับฉัน ห้องนั้นมันไม่ต่างจากนรกเท่าไหร่หรอก

ฉันจำได้ว่าวันนั้นฝนตก ฟ้าร้องราวกับกำลังจะถล่มลงมาในตอนที่แม่ตะคอกใส่หน้าฉันว่าเกลียดฉันมากแค่ไหน ก่อนที่แม่จะทิ้งฉันไว้ในห้องแคบๆ นั้นที่ไม่มีแม้แต่อาหารและน้ำ ฉันถูกทิ้งอยู่ในนั้นนานหลายวัน ท่ามกลางความมืด ไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน มันมีแต่ตัวฉันและความมืดเท่านั้นที่อยู่ด้วยกันจนน่าสะอิดสะเอียน

เด็กวัยห้าขวบนั่งกอดเข่าอยู่มุมห้องร้องไห้งอแงจนเหนื่อยและหลับไป ก่อนจะตื่นขึ้นมาเผชิญกับความกลัวซ้ำๆ ท่ามกลางความมืดและเสียงฟ้าร้องที่ดังอยู่ด้านนอกตลอดเวลา

เป็นฤดูฝนที่หดหู่สำหรับฉันสุดๆ ไปเลยล่ะ

หลายวันผ่านไปก็ยังไม่มีวี่แววว่าแม่จะกลับมา ฉันที่ทั้งเหนื่อย หิว และทรมานคิดว่าตัวเองใกล้จะตายแล้ว จนกระทั่งมีเพื่อนบ้านใจดีเข้ามาช่วยไว้ จึงทำให้ฉันรู้ว่าแม่ของฉันเสพยาเกินขนาดและเสียชีวิตอยู่ใต้สะพานลอยแห่งหนึ่ง โดยที่เพื่อนบ้านได้ยินเสียงฉันร้องไห้จึงเข้ามาช่วยและส่งฉันไปยัง

สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า

ฉันได้รับชีวิตใหม่โดยพ่อบุญธรรมที่เป็นพ่อม่ายแสนใจดีไม่มีลูกติด ซึ่งเอ็นดูฉันมากและเป็นเหมือนแสงสว่างของฉันมาตั้งแต่ตอนนั้น

แต่ก็นั่นแหละ อาการกลัวความมืดมันก็ติดตัวฉันมาไม่ว่าจะพยายามปรับตัวมากเท่าไหร่ก็ตาม

ซึ่งอันที่จริงถ้าจะเรียกให้ถูกอาการของฉันมันรุนแรงถึงขั้นอยู่ในระดับ 'โรคกลัว (Phobia)' และชื่อเรียกของโรคที่ฉันเป็นก็คือ 'โรคกลัวความมืด (Achluophobia)'

และโรคกลัวนั้นเป็นอาการที่มากกว่าแค่ความกลัวปกติ คือถ้าความกลัวธรรมดาก็จะแค่รู้สึกกลัว ไม่สบายใจ อึดอัดใจที่จะเผชิญหน้าสิ่งที่กลัวใช่มั้ย แต่ไม่ถึงขั้นรู้สึกต่อต้าน หรือแสดงออกทางอารมณ์อย่างรุนแรงแบบโรคกลัว

ดังนั้นทุกครั้งที่ต้องเผชิญหน้ากับความมืดอาการมันก็จะอย่างที่เห็นนั่นแหละ เหงื่อแตก ใจเต้นเร็ว อึดอัด เวียนศีรษะ หายใจติดขัด และอื่นๆ อีกมากมายที่อยากจะตายให้รู้แล้วรู้รอดเลยเวลาอาการพวกนี้มาอ่ะ และยิ่งในหัวของฉันนึกย้อนกลับไปถึงบรรยากาศในห้องนั้นมากเท่าไหร่ อาการก็จะยิ่งแย่ลงจนยากจะควบคุมมากขึ้นเท่านั้น

ซึ่งถ้าเป็นหนักมากๆ เข้าก็อาจถึงขั้นเกร็ง ช็อก หรือแม้กระทั่งชักจนเสียชีวิตเลยก็ได้

ฉันไม่กล้าแม้กระทั่งหลับตาลง เพราะในยามที่ความมืดเข้ามาครอบคลุมมันทำให้ฉันย้อนกลับไปอยู่ที่ห้องนั้นอีกครั้ง ความหนาวเหน็บและความอ้างว้างมันกัดกร่อนจิตใจไปอย่างรวดเร็ว พร้อมๆ กับเสียงฟ้าร้องด้านนอกที่ฉายชัดในโสตประสาททำให้ฉันแทบบ้าและต่อกรกับความมืดไม่ได้เลยแม้แต่น้อย

'แม่ปล่อยหนูไปเถอะนะ...หนูกลัว'

'...'

'หนูหนาว...'

'...'

'แม่จ๋า...'

ในตอนเด็กเรามักไม่กล้าปิดไฟนอนเพราะคิดว่ามีปีศาจซ่อนอยู่ที่ไหนสักแห่งในความมืด

ทว่าสำหรับฉัน ปีศาจมันไม่ได้ 'ซ่อน' อยู่ในความมืดหรอก

มันยืนอยู่ข้างฉันตลอดเวลานั่นแหละ

เพียงแต่จะปรากฏตัวให้เห็นในทุกๆ ครั้งที่ปิดไฟหรือหลับตาลงต่างหาก

'แม่! ปีศาจมันมาหาหนูอีกแล้ว! กรี๊ดดดด!'

ฉันจึงได้แต่ตั้งคำถามมาตลอดว่าทำไมโลกนี้ต้องมีความมืดด้วย

มีแต่แสงสว่างตลอดไปเลยไม่ได้งั้นเหรอ

ทำไมกันนะ...

01 : 20 P.M. @มหาวิทยาลัย M

ถ้าฉันเป็นนักข่าว...ฉันคงจะพาดหัวข่าวว่าด้วยบรรยากาศในห้องเรียนตอนนี้ได้ประมาณว่า 'ไปไม่รอด นักศึกษา ม. ดังดับอนาถกันยกคลาส' หรือไม่ก็ 'รุนแรงเบอร์ไหนถามใจเธอดู คลาสฟิสิกส์ดาราศาสตร์ยามบ่ายทำให้นักศึกษากลายเป็นศพได้ตั้งแต่วินาทีแรก'

ก็ดูดิ ห้องเรียนขนาดใหญ่ที่บรรจุคนทั้งหมดร้อยกว่าคนนั้นมีคนโงหัวขึ้นมาฟังอาจารย์อยู่ประปราย ส่วนที่เหลือนี่แข่งกันกรนครอกๆ อย่างกับแข่งนอนโอลิมปิก

แต่ก็นะ เสียงเนิบนาบของอาจารย์ผู้สูงวัยกับคลาสหลังกินข้าว

ฉันคิดว่าทุกคนคงให้อภัยพวกที่หลับเหมือนซ้อมตายเหล่านั้นได้แหละ

"อย่างที่ทราบกันอยู่แล้วว่าดาวเคราะห์เป็นดาวที่ไม่สามารถสร้างพลังงานด้วยตัวเองได้เฉกเช่นดาวฤกษ์ ดังนั้นดวงดาวต่างๆ ที่เราเห็นว่ามีแสงสว่างนั้นล้วนแล้วแต่เกิดจากการสะท้อนจากแสงของดาวฤกษ์แทบทั้งสิ้น ยกตัวอย่างเช่นดวงจันทร์และดวงอาทิตย์..."

เสียงอันเอื่อยเฉื่อยของอาจารย์ยังคงบรรยายต่อทำให้ฉันที่นั่งจดแบบหลับแหล่มิหลับแหล่จนลายมือไม่ต่างจากไก่เขี่ยเท่าไหร่ล้มเลิกความตั้งใจที่จะจดแล้วเปลี่ยนเป็นการอัดเสียงเพื่อนำไปเปิดฟังทบทวนภายหลังแทน

ซึ่งอาจารย์แก่ๆ ที่ยืนอยู่หน้าห้องนั่นก็พ่อบุญธรรมที่ฉันยกให้เป็น

พ่อแท้ๆ ของฉันนั่นเอง

และฉันไม่ได้มาที่นี่ในฐานะ 'นักศึกษา' แต่ฉันมาเป็น 'ผู้ช่วยวิทยากร' ต่างหาก

พ่อฉันทำงานเป็นนักวิจัยเกี่ยวกับฟิสิกส์ดาราศาสตร์ (Astrophysics) ควบคู่กับตำแหน่งอาจารย์ และบ่อยครั้งท่านก็ต้องมาบรรยายนอกสถานที่บ่อยๆ

อย่างเช่นวันนี้เป็นต้น

วันนี้เป็นวันธรรมดาๆ ที่โลกยังคงหมุนไปอย่างปกติ

แต่ที่ไม่ปกติคือแทนที่ฉันจะได้นอนอยู่บ้านสบายๆ เพราะไม่มีเรียน กลับต้องมาช่วยงานพ่อเนื่องจากท่านเพิ่งเคยมาที่นี่เป็นครั้งแรกเลยประหม่า และอยากได้คนมาอยู่เป็นเพื่อน

ว่ากันตามตรง ฉันไม่ได้อยากมาที่นี่ด้วยซ้ำ แต่ติดตรงที่ว่าผู้ช่วยพ่อป่วย ท่านเลยให้ฉันมาแทน ซึ่งความจริงแล้วพ่ออาจจะไม่ได้เหงาหรอก แต่พ่อเรียกมาเป็นเป็มากกว่า ฉันทำมันทุกอย่างตั้งแต่จัดเตรียมเอกสาร แจกเอกสาร หรือแม้กระทั่งตั้งค่าโปรเจ็กเตอร์ด้วยซ้ำ!

แล้วฉันจะบ่นให้ได้อะไรขึ้นมาล่ะเนี่ย นอนง่ายกว่ามั้ยนะ

ไม่ไหวแล้ว อยากหลับชะมัด

ฉันพยายามเอามือถ่างตาตัวเองขึ้นมาเพื่อไม่ให้หลับอยู่นานพลาง นั่งมองสไลด์ของพ่อที่เป็นภาพท้องฟ้ามืดๆ ซึ่งเต็มไปด้วยหมู่ดาวพร่างพราวเต็มไปหมด และภาพนั้นทำให้ฉันนิ่งไป ฉันจ้องไปที่พวกมันอยู่เนิ่นนานราวกับตกอยู่ในมนตร์สะกด แม้ว่าห้องมันสลัวๆ มีเพียงแสงไฟจากสไลด์เท่านั้นและฉันก็ไม่ค่อยชอบใจจนต้องขยับตัวไปมาอย่างอยู่ไม่สุขก็ตามที แต่พอมองไปที่แสงที่เป็นประกายเหล่านั้นกลับรู้สึกสงบลง

ไม่เป็นไร ห้องมันไม่ได้มืดขนาดนั้น...

อย่างที่บอกไปว่าฉันกลัวความมืดใช่มั้ย อาการของฉันจึงคล้ายๆ ว่าจะรู้สึกไม่ค่อยสบายใจเมื่อห้องที่เคยสว่างจ้ามันมืดลง แต่ก็ไม่ถึงขั้นสติแตก เพราะตราบใดที่มีสติและห้องนั้นไม่ได้มืดสนิทฉันก็พออยู่ได้

ซึ่งนี่คืออาการที่ผ่านการรักษามาสักระยะนึงแล้วนะ ถ้าเป็นแต่ก่อนนะ

Page Glowing Star □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 15 11/4/2562 BE 15:38

หูย...อย่าหวังเลยว่าฉันจะอยู่โดยไร้หลอดไฟได้น่ะ

ทว่าในทางกลับกัน ถ้าฉันสติแตก ไม่ว่าจะรักษามาแค่ไหน ฉันคิดว่าแม้แต่ห้องที่ไม่ได้มืดสนิทอาการฉันก็แย่ได้เช่นกัน แต่ถึงยังงั้นท้ายที่สุดแล้วถ้าอยู่ดีๆ ไฟดับเนี่ย ฉันก็จะสติแตกทุกครั้งไป เพราะยังไม่ทันได้ตั้งตัวรับกับความมืดไง

สรุปคือถ้ามีสติฉันก็อยู่กับห้องที่ค่อยๆ มืดลงได้ (แต่ไม่ถึงขั้นมืดสนิทแค่สลัวๆ พอมีแสงไฟเท่านั้น) แต่ถ้าไม่มีสติก็ตัวใครตัวมัน ทว่าฉันกลับทนไม่ได้เลยแม้แต่น้อยถ้าเกิดจู่ๆ ไฟดับ หรืออยู่ในที่ที่มืดสนิทโดยฉับพลันเพราะมันจะทำให้สติสัมปชัญญะของฉันปลิวหายไปหมดและเกิดอาการของโฟเบียขึ้นมาอีกนั่นเอง

ฉันยังคงเพ่งสมาธิไปที่ดาวเหล่านั้นอย่างเหม่อลอย ไม่น่าเชื่อเลยเนอะว่ามันจะสวยได้ถึงขนาดนี้ ทั้งที่จริงๆ เป็นเพียงแค่ดาวที่สะท้อนแสงจากดาวฤกษ์เท่านั้นเอง เผลอๆ อาจสวยกว่าดาวฤกษ์ที่สร้างแสงได้ด้วยตัวเองอย่างดวงอาทิตย์อีก เพราะดวงอาทิตย์มันสว่างจ้าเกินไปจนแสบตา...

และความสวยงามตรงหน้าก็ทำให้ฉันนึกถึงสิ่งที่ตัวเองพกติดตัวไว้ตลอดเวลา

แล้วฉันก็หยิบของที่อยู่ในกระเป๋าขึ้นมาและจ้องมองมันนิ่ง

ไม่น่าเชื่อว่าจะสวยและสำคัญขนาดนี้ แค่ดาวพลาสติกธรรมดาๆ เอง

ก็แค่ดาวเรืองแสง...

ก็แค่ตัวแทนคำสัญญาของใครบางคน

'สัญญาว่าเราจะได้เจอกันอีก'

'เราจะกลับมาแน่ ฝากดูแลมันดีๆ ล่ะ'

'เราจะต้องได้เจอกันอีก'

ก็แค่ดาวเรืองแสงที่ทำให้ฉันต้องนึกถึงเจ้าของคำสัญญาพวกนี้ในทุกๆ ครั้งที่มองมันก็เท่านั้นเอง

ทำไมถึงต้องสำคัญขนาดนี้

และตอนนี้ฉันยึดมันมาเป็นของฉันแล้วนะ นายจะไม่กลับมาเอาคืนไปจริงๆ เหรอ

นายจะไม่กลับมาเป็นที่พึ่งและแสงสว่างคอยขับไล่ความมืดให้ฉันอีกครั้งจริงๆ งั้นเหรอ...

ไออุ่น...

ปัง!

"เอ่อ...ขอโทษครับ"

เสียงประตูกระแทกกับผนังอย่างแรงจากแรงผลักของคนภายนอก ทำให้ฉันหลุดออกจากภวังค์ แสงที่สาดส่องเข้ามาทำให้เขาเป็นแค่เงาดำๆ จากมุมที่ฉันมองอยู่ อีกทั้งในห้องนี้ค่อนข้างมืด จึงทำให้เห็นแค่นั้น จนเหมือนเขาเป็นหนังตะลุงที่ถูกฉายผ่านฉากผ้าใบ (เดี๋ยวๆ)

"ขอโทษที่มาสายครับอาจารย์"

เขาคนนั้นค่อยๆ ปิดประตูลงและก้มหัวขอโทษขอโพยพ่อฉันที่ถูกขัดขวางการบรรยาย โดยมีทุกคนมองไปทางเขาเป็นตาเดียว สงสารชะมัด หมอนี่ต้องได้รับสายตาอาฆาตไปเต็มๆ แน่นอน อีกอย่างนึงเพราะห้องนี้มีทางเข้าทางเดียวเขาเลยตกเป็นเป้าสายตาได้ง่ายๆ มาสายก็ต้องโดนลงโทษแบบนี้แหละนะ

"เชิญนั่งครับ ผมเพิ่งเริ่มไปไม่นานนี้เอง" พ่อยิ้มให้อย่างใจดีและผายมือให้เขานั่ง พ่อหนุ่มจอมมาสายลังเลนิดหน่อยและเดินเข้ามาทางฉัน จนสุดท้ายเขาก็...

นั่งข้างฉัน

ที่นั่งมีตั้งเยอะ มาเบียดฉันทำไมล่ะคะคุณ

ฉันเขม่นขณะกระวีกระวาดยัดดาวพลาสติกในมือของตัวเองลงกระเป๋าสะพายอย่างรวดเร็วเพราะไม่อยากให้อีกฝ่ายเห็น ไม่รู้ดิ แค่ไม่อยากถูกมองว่าพกดาวพลาสติกติดตัวไว้ทำไม ถึงอีกฝ่ายอาจจะไม่เห็นและไม่สนใจเสียด้วยซ้ำ แต่ฉันก็ไม่อยากให้ใครเห็นอยู่ดี

"ตรงนี้มีคนนั่งมั้ยครับ" เสียงที่เขาพูดออกมามันทำให้ฉันชะงัก เกิดมาไม่เคยฟังใครพูดได้ละมุนหูขนาดนี้มาก่อนเลยอ่ะ เสียงเขานุ่มมากจนฉันอยากเห็นหน้าคนพูดขึ้นมาดงิดๆ

จริงๆ ฉันอยากจะตอบว่า 'ถามทำไม นายนั่งก่อนจะถามอีก' แต่ด้วย

ความเป็นคนดีศรีทนได้ (?) จึงเลือกที่จะยิ้มให้และส่ายหน้าหวือจนผมเผ้าสยายราวกับเล่นโฆษณายาสระผม "ไม่มีค่ะ เชิญเลย"

"ขอบคุณครับ" ฉันลอบมองตามทุกการกระทำของคนข้างๆ แสงไฟรำไรทำให้ฉันพอมองเสี้ยวหน้าของร่างสูงได้อยู่บ้าง และถึงแม้จะเห็นแค่เงาหรืออะไรก็ตาม แต่ฉันบอกได้เลยว่าแค่เสี้ยวหน้าก็ยังหล่อแล้วอ่ะ สันกรามสันจมูกเอยอะไรเอย

เอ๊ะ...

แล้วฉันก็ขมวดคิ้วเมื่อรู้สึกประหลาดขึ้นมา มันคล้ายกับว่าฉัน... เหมือนเคยเจอเขาที่ไหนมาก่อน แต่ก็สะบัดหัวเพราะคิดว่ามันไร้สาระ ยัยบ้าเธอเห็นแค่ด้านข้างเองนะ แถมมันมืดด้วย จะไปคุ้นๆ ได้ไงเล่า

หรือว่าพอเห็นว่าหล่อหน่อยเลยอยากคุ้นหน้าเขาขึ้นมาทันทีเลยเหรอฉันเป็นเอามากนะเนี่ย

"มีอะไรรึเปล่าครับ" แล้วคนที่ถูกมองก็หันหน้ามาหาฉันพร้อมๆ กันกับที่พ่อเปิดไฟพอดี ทำให้ทั้งห้องสว่างวาบและทำให้ฉันเห็นใบหน้าทั้งหมดของเขาได้อย่างชัดเจน ฉันชะงักค้างพลางจ้องหน้าเขานิ่ง ให้ตายเหอะโคตรหล่อ!

แต่นั่นไม่สำคัญเท่าความรู้สึกคุ้นเคยที่ฉันรู้สึกกับเขาคนนี้อย่างประหลาดแปลกมาก เราไม่เคยเจอกันมาก่อนด้วยซ้ำ

หรือเคยเจออ่ะ ทำไมคุ้นขนาดนี้

ฉันอ้ำอึ้ง และเมื่ออีกฝ่ายจ้องมองฉันสักพักเขาก็ขมวดคิ้วขึ้นมาราวกับรับรู้ถึงความรู้สึกเดียวกัน

"..."

"..." พวกเรายังคงจ้องหน้ากันนิ่งโดยไม่มีใครคิดจะพูดอะไรออกมาสักคำ

"สองคนตรงหน้าผมนี่จะจ้องกันอีกนานมั้ยครับ มีปัญหาอะไรกันหรือเปล่า" เสียงของพ่อและฝ่ามือของท่านที่แตะไหล่ฉันทำให้ทั้งฉันและผู้ชายข้างๆ สะดุ้งเฮือกและถอยออกจากกันอย่างตกใจ ในขณะที่พ่อมองมาด้วยความสงสัย ฉันจึงได้แต่ยิ้มแหยๆ ให้

"ไม่มีอะไรค่ะ"

พ่อนิ่งไป แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรและกลับมาบรรยายต่อตามเดิมโดยที่ฉันก็ยังคงเหลือบมองคนข้างตัวอยู่ จึงรู้ว่าเขาก็เหลือบมองฉันอยู่เช่นกัน และเขาก็ยิ้มให้ในตอนที่บังเอิญสบตากัน ฉันชะงักกึกกับรอยยิ้มบางที่อีกฝ่ายส่งมา ซึ่งมันทำให้หัวใจหยุดเต้นไปเสี้ยววินาทีก่อนจะเต้นเร็วอย่างไม่อาจห้ามปราม ฉันจึงต้องทำเป็นไม่สนใจและตั้งใจฟังสิ่งที่พ่อบรรยายเพื่อเบนความสนใจจากรอยยิ้มละมุนนี้ให้ได้

แต่มันยากจังเลย งือ...

"เดี๋ยวก็โดนดุอีกหรอก" เขาพึมพำเบาๆ ให้ฉันได้ยินพลางยิ้มเมื่อฉันแอบหันมองเขาและรู้ว่าเขาเองก็ยังมองฉันอยู่จนเราสบตากัน ฉันจึงหัวเราะออกมาแล้วยักไหล่พลางตั้งใจฟังพ่อบรรยายต่อก่อนที่เราจะโดนดุอีกรอบจริงๆ

"เอาล่ะ อย่างที่พอจะทราบกันมาแล้วว่าดาวฤกษ์มีพลังงานมหาศาล มีใครในที่นี้พอจะทราบมั้ยว่าพลังงานเหล่านั้นเกิดมาจากแหล่งพลังงานใด หรือพูดง่ายๆ ว่าพลังงานอาจถูกสร้างมาด้วยวิธีไหนได้บ้างครับ" พ่อถามขึ้นพลางมองไปรอบห้อง "มีใครรู้มั้ยเอ่ย ใบ้ให้ว่ามีสองวิธีครับ"

เงียบ ไม่มีคนตอบ

"การยุบตัวของดาวเนื่องจากแรงโน้มถ่วง" คนข้างตัวฉันพึมพำตอบ "แล้วก็ปฏิกิริยานิวเคลียร์"

"สองวิธีนั้นคือการยุบตัวของดาวเนื่องจากแรงโน้มถ่วงและปฏิกิริยานิวเคลียร์ครับนักศึกษา" พ่อเฉลย ซึ่งทำให้ฉันหันไปมองคนข้างตัวด้วยความเหวอ เก่งนี่หว่า ปรบมือค่ะ! ถึงฉันจะไม่เข้าใจสักคำเลยก็เถอะ เหอๆๆ แล้วหลังจากพ่อเฉลย พ่อก็ยังคงถามต่ออีก "แล้วรู้รึเปล่าครับว่าปฏิกิริยานิวเคลียร์นั้นทำให้ดาวฤกษ์มีพลังงานมหาศาลได้ยังไง"

ทั้งห้องยังคงเงียบกริบ มีแต่เสียงงึมงำของคนที่พยายามตอบเท่านั้น

"ปฏิกิริยาการหลอมเทอร์โมนิวเคลียร์ (Thermonuclear Fushion Reaction)" ผู้ชายข้างตัวฉันพึมพำตอบอย่างเคย

"คำตอบคือปฏิกิริยาการหลอมเทอร์โมนิวเคลียร์ครับ" พ่อเฉลย "ซึ่งเป็น

ปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นในใจกลางของดาวฤกษ์นั้นๆ กล่าวคือภายใต้ 'อุณหภูมิ' และ 'แรงดัน' ที่สูงมากพอจะทำให้นิวเคลียสอนุภาคขนาดเบาชนกันตลอดเวลาและแรงมากพอที่จะทำให้นิวเคลียสนั้นๆ รวมตัวกันเกิดเป็นอนุภาคและธาตุใหม่ขึ้นมา ทว่าการรวมตัวก็ทำให้มีมวลส่วนหนึ่งของนิวเคลียสที่รวมตัวกันหล่นหายไป และมวลนั้นจะกลับคืนสู่รูปของพลังงานมหาศาล"

"..." พ่อพูดอะไรอ่ะ โคตรงงเลย พ่อพาฉันมาทำอะไรที่นี่ ฮือ!!

"ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์ผู้โด่งดัง ที่มีสมการว่า '$E = mc^2$' นั่นเองครับ"

"อือฮึ $E = mc^2$" คนข้างตัวฉันพึมพำและพยักหน้าตามไปด้วย ฉันจึงหันไปมองหน้าเขา

"นายรู้แล้วทำไมไม่ยกมือตอบล่ะ"

"ไม่เอาหรอก ขืนตอบผิดขึ้นมาก็แย่น่ะสิ"

"เอาน่า ลองดูเหอะ อย่างน้อยๆ ก็ช่วยอาจารย์หน่อย น่าสงสารออกถามเองตอบเองตั้งนานแล้วเนี่ย" ฉันคะยั้นคะยอ มั่นใจมากว่าคนข้างๆ จะต้องตอบได้แน่นอน

"ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว มีใครรู้มั้ยครับว่าตัวแปรแต่ละตัวในสมการนั้นคืออะไรบ้าง" พ่อถามอีกรอบ ฉันล่ะนับถือความพยายามของพ่อจริงๆ พยายามให้นักศึกษามีส่วนร่วมสุดๆ เลยเนี่ย "ผมจะใบ้ให้ว่า E คือค่าพลังงานมหาศาลอย่างที่ว่าไปนั่นเองครับ"

"ยกมือเลยนะ อย่าลืมๆ" ฉันแซวเขาเล่น เขาจึงส่ายหน้าให้ฉันแทนคำตอบ

"ไหน มีใครตอบได้บ้างครับ" พ่อกวาดมองไปรอบห้อง และเมื่อพ่อสบตาฉัน ฉันเลยบุ้ยปากส่งสัญญาณให้พ่อประมาณว่าคนข้างๆ ฉันเขาตอบได้

เหมือนพ่อจะเข้าใจสิ่งที่ฉันสื่อ ท่านเลยเดินมาตรงหน้าผู้ชายข้างฉันและเอาไมค์จ่อปากอย่างกดดัน ฮือ! น่ากลัว "ว่าไงครับนักศึกษา"

อีกฝ่ายตกใจแรงมาก มองหน้าฉันสลับกับพ่อด้วยความเหวอและพยายามคิดหาคำตอบ เมื่อคิดสักพักเขาก็ทำท่าจะตอบ แต่ก่อนหน้านั้น

เขาก็เหลือบมามองฉันด้วยสีหน้าไม่มั่นใจ ฉันเลยพยักหน้าพร้อมกับยิ้มเป็นเชิงให้กำลังใจ อีกฝ่ายจึงสูดหายใจและตอบคำถามออกไปในที่สุด

"m คือมวลของดาวดวงนั้นที่แปรเป็นพลังงาน" เขาตอบเสียงดังฟังชัด "ส่วน c คือความเร็วแสงครับ"

"เก่งมากครับ" พ่อพยักหน้า แล้วพูดเสริม "แต่ผมขอเสริมให้นิดหนึ่งว่า c ในสมการนี้คือความเร็วแสงในสภาวะสุญญากาศ นักศึกษาต้องอย่าลืมว่ากำลังหาค่าพลังงานของดาวฤกษ์ที่อยู่นอกโลกซึ่งอยู่ในสภาวะสุญญากาศนะครับ"

"ครับอาจารย์"

"แล้ว c มีค่าเท่าไหร่ จำได้มั้ยครับ" พ่อถามต่อ ฮือ ทำไมพ่อกัดไม่ปล่อยแบบนี้ล่ะคะ กลัวแทนผู้ชายคนข้างๆ จริงๆ

แต่ไม่เป็นไร ฉันมั่นใจว่าเขาเก่ง เขาตอบได้แน่นอน!

"เอ่อ..." พอถูกถามแบบนี้อีกฝ่ายก็มีสีหน้าลำบากใจก่อนจะพูดอ้อมแอ้มอย่างไม่มั่นใจนัก "ใช่ '$2x10^{10}$' รึเปล่าครับ ผมจำไม่ค่อยได้"

พ่อมีสีหน้าเอ็นดูเขาก่อนจะยิ้มปลอบใจ "อ่า...เกือบถูก คำตอบคือ '$3x10^{8}$' ครับ แต่คุณทำดีแล้วนะครับ เก่งมาก" แล้วพ่อก็เฉลยคำตอบที่ถูกต้องซึ่งห่างจากที่เขาตอบไม่เท่าไหร่เอง แต่คนข้างๆ ฉันกลับทำหน้าเหมือนโลกจะแตกจนฉันหลุดขำออกมา

"บอกแล้วไง" เขาพึมพำคุยกับฉัน

"แค่นี้ก็เก่งแล้วน่า เคลื่อนไปแค่นิดเดียวเอง ฉันยังฟังไม่รู้เรื่องเลยสักนิด" ฉันยังคงยิ้มขำอยู่สักพัก ไม่ใช่ว่าหัวเราะเยาะหรืออะไรนะ แต่ฉันมองว่าเขาน่ารักดี ดูดิ หงอยเป็นลูกแมวโดนทิ้งเลย โธ่...

ฉันมองหน้าเขานิ่งก่อนจะยกนิ้วโป้งขึ้นเป็นเชิงชมและยิ้มกว้างปลอบใจ อีกฝ่ายเลยยิ้มอย่างผ่อนคลายตามฉัน ก่อนที่พวกเราจะเงียบเมื่อพ่อเริ่มบรรยายแบบติดจรวดซึ่งเป็นสัญญาณเตือนว่าเครื่องติดอีกแล้ว และต้องตั้งใจฟังดีๆ เพราะพ่อพูดไวมาก ขืนสติหลุดไปมีหวังหลงอยู่ท่ามกลางดาวหางเป็นแน่แท้

และพ่อก็พูดแบบนี้เป็นเวลาอีกสองชั่วโมงกว่าจนถึงเวลาเลิกคลาสพอดี

"วันนี้พอแค่นี้ก่อนแล้วกัน แล้วค่อยมาต่ออาทิตย์หน้านะครับ ขอบคุณ

มากครับ" พ่อพูดปิดท้ายก่อนจะเดินไปตรงโต๊ะเพื่อเก็บของ ฉันจึงลุกไปช่วยท่านตามปกติที่เคยทำมาตลอดโดยมีสายตาของผู้ชายที่นั่งข้างๆ ฉันมองตามมาไม่ห่าง

"วันนี้พ่อบรรยายเป็นไงบ้าง" ท่านเปิดปากถามอย่างทุกครั้ง

"น่าง่วงเหมือนเดิมค่ะ ลลินหลับจนฝันถึงพระอินทร์เลย" ฉันตอบไปอย่างเดิมเพื่อแกล้งท่านเล่นจนพ่อทำท่าจะเขกหัวฉัน ฉันเลยหัวเราะก่อนจะช่วยปิดคอมฯ เก็บเอกสารให้ท่านในขณะที่นักศึกษามาถามคำถามพ่อ ฉันมองไปยังผู้ชายคนเดิมและพบว่าเขายังนั่งอยู่ที่เดิมและกำลังจดอะไรยุกยิกๆ ลงสมุด นี่เขายังไม่กลับบ้านอีกรึไง

และเมื่อฉันเก็บของให้พ่อเสร็จ ฉันก็เดินไปเก็บอุปกรณ์ของตัวเอง

"ยังไม่กลับอีกเหรอ"

"ฉันรอเพื่อนอยู่น่ะ" เขาเงยหน้ามามองฉันและตอบ เขามองค้างอยู่แบบนั้นสักพักราวกับจะพูดอะไร แต่ก็ไม่พูดและก้มหน้าลงไปเขียนอะไรของเขาต่อ ฉันเลยพยักหน้ารับก่อนจะเก็บสัมภาระของตัวเองอย่างอ้อยอิ่ง เพราะในหัวคิดอยู่ว่าจะทำยังไงดี ฉันจะขอช่องทางติดต่อเขาไว้ดีมั้ย เราจะได้เจอกันอีกมั้ยนะ

แต่ไม่ทันได้คิดอะไรต่อ ในขณะที่กำลังจะสะพายกระเป๋า กระเป๋าเจ้ากรรมก็ดันไปติดกับขอบโต๊ะจนมันดึงฉันไว้หัวแทบทิ่ม

"เหวอ!"

ฉันร้องเสียงหลงในขณะที่กำลังจะโหม่งโต๊ะ แต่ดีที่ผู้ชายข้างๆ ดึงฉันไว้ได้ทันซะก่อน

"ง่วงเหรอ"

"คนง่วงหรือโดนยาสลบถามจริง ฟุบไปซะขนาดนั้น" ฉันขมวดคิ้วพลางพึมพำตอบในมุกอะไรก็ไม่รู้ของเขา "กระเป๋ามันติดน่ะ โทษที" ฉันเปลี่ยนเป็นยิ้มแหย เขาเองก็พยักหน้ารับก่อนจะดึงกระเป๋าออกให้อย่างนุ่มนวล

"เรียบร้อย"

"ขอบคุณนะ"

"ไม่เป็นไรครับ" เขายิ้มให้ฉัน ฉันเองก็ยิ้มกลับและก้มลงเก็บของที่เหลือจนหมดเพื่อแก้เขิน ก่อนจะหันไปมองพ่อ ซึ่งท่านเองก็เก็บของเสร็จแล้วและสบตาฉันเป็นเชิงให้ไปกันได้แล้ว ฉันหันไปมองผู้ชายคนเดิมอีกรอบซึ่งเขาก็สบตาฉันเหมือนกัน พวกเราจ้องกันนิ่งราวกับกำลังคิดอยู่ว่าจะเอาไงดี

"ฉะ...ฉันว่าฉันไปดีกว่า" แล้วฉันก็รวบของทั้งหมดและหันหลังจะเดินออกมา แต่อีกฝ่ายก็รั้งแขนฉันไว้

"เดี๋ยวก่อน" เขาพึมพำ "คือว่า..."

"...?"

เขาเงียบไปสักพักก่อนจะยิ้มออกมา "ขอไลน์หน่อยได้รึเปล่า"

"ได้!" ฉันตอบแทบจะทันทีราวกับหลุดปาก นึกอยากจะตีปากตัวเองให้บวมไปเลย ผู้ชายตรงหน้าชะงักนิดหน่อยพลางขำออกมาเบาๆ แต่ก็ไม่ได้ถือสาอะไร ก่อนที่เขาจะแสร้งทำหน้านิ่วคิ้วขมวดแล้วถามด้วยความไม่แน่ใจ

"เธอสะดวกมั้ย ถ้าไม่สะดวกก็..."

"สะดวกๆ" ฉันพูดอย่างลืมตัวและตะครุบปากตัวเองไว้ ยิ้มแหยให้เขาอย่างอายๆ ก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง "งั้นขอปากกาหน่อย หยิบโทรศัพท์มันเสียเวลา ฉันต้องรีบแล้ว เดี๋ยวโดนพ่อดุ"

เขายื่นมาให้และฉันก็ก้มลงเขียนไอดีไลน์ลงสมุดของเขา เมื่อเขียนเสร็จก็เงยหน้าขึ้นมาสบตาคนที่มองอยู่ก่อนแล้ว "อย่าลืมทักมาล่ะ"

"แน่นอน"

"เอ่อ...โทรมาก็ได้" ฉันพึมพำ "พอดีเบอร์กับไอดีมันอันเดียวกัน"

"ครับ" คนตรงหน้ายิ้มละมุน ในขณะที่นัยน์ตาของเขาเป็นประกายราวกับจะล้อเลียนฉัน ฉันเลยเกาแก้มเพื่อแก้เก้อ พวกเราค้างอยู่แบบนั้นสักพักก่อนที่พ่อฉันจะเรียก

"ลลิน ไปหรือยังลูก"

เมื่อพ่อเรียกฉันก็พยักหน้าให้ท่าน แต่เมื่อหันมามองคนตรงหน้าเขาก็มีสีหน้าตกใจสุดขีดอย่างกับเจอผีและค้างอย่างนั้นเนิ่นนาน ไม่พูดอะไรออกมาสักคำจนฉันงง อะไรของหมอนี่ ผีเข้าเหรอ

"เอ่อ...ฉันไปก่อนนะ"

"..." เขายังคงนิ่ง ฉันเลยยิ้มให้อย่างงงๆ และเก็บของทั้งหมดมาไว้ในอ้อมแขน

"ลลิน พ่อมีไปที่อื่นอีกนะลูก เร็วๆ เดี๋ยวไปไม่ทัน"

"ค่า" ฉันตอบรับและหันไปบอกคนที่กำลังขมวดคิ้วมุ่นอยู่ "ไว้คุยกันนะ" แล้วฉันก็วิ่งพรวดพราดไปหาพ่อและออกจากห้องไปโดยไม่หันกลับไปมองคนที่อยู่ในห้องเลยแม้แต่น้อย

ป่านนี้ก็ยังคงทำหน้าเหมือนเห็นผีอยู่ล่ะมั้ง ชื่อฉันมันแปลกมากเลยรึไงนะ

ฉันวิ่งออกมาก่อนโดยไม่ทันสังเกตเห็นแววตาที่หลากหลายของคนที่นั่งนิ่งอยู่ในห้อง เขาพึมพำอยู่คนเดียวราวกับละเมอ

"ลลิน..."

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)